

ляди. . . Само, споредъ мене, наградата да да бжде по-голѣма.

Галнна. Десетъ хиляди ще дамъ отъ сърдце.

(Всички служащи се погледватъ очудено).

Черкезовъ. Съ положителностъ — ще се намѣри. Казвайте отличителнитѣ белези.

Галина. Мъничко, миличко, умничко. Като му извикамъ бебо? Хвърля се и ме цѣлува. . . ахъ, детето ми! (Разплаква се).

Слава. (Къмъ Галина). Азъ ще го опиша: съ малки живи очички и голѣми клепнали ушлета; крачетата патрятъ. . .

Галина (Пресича Слава). Какъ патрятъ! Холамъ, Славо, язъкъ че всѣки день сме на едно. . . Напротивъ, хубави стройни крачета.

Слава. Ама нали като стѣпва — преднитѣ му крачета избиватъ малко навънъ.

Галина. Е, да, но такава си му е породата. . . Когато лае, като че приказва. . . Поумно и отъ дете. Защото до сега, когато е на леглото си, никога нѣма да се омърси. Азъ спя съ него — толкова е чисто. Опашчицата му е (сочи) като палеца ми. А кога вземе да се прозява — да му се ненарадвашъ!

Черкезовъ. Описахъ го.

Галина. Моля прочетете!

Черкезовъ. (Чете). Малко куче, съ патравъ кракъ и кжса опашка. (Обръща се при извикване „бебо“).

Галина. Моля ви се: не при извикване. То ще се уплаши. Както не е свикнало да му се вика!..

Черкезовъ. Поправямъ: Кога му се пошушне „Бебо“!